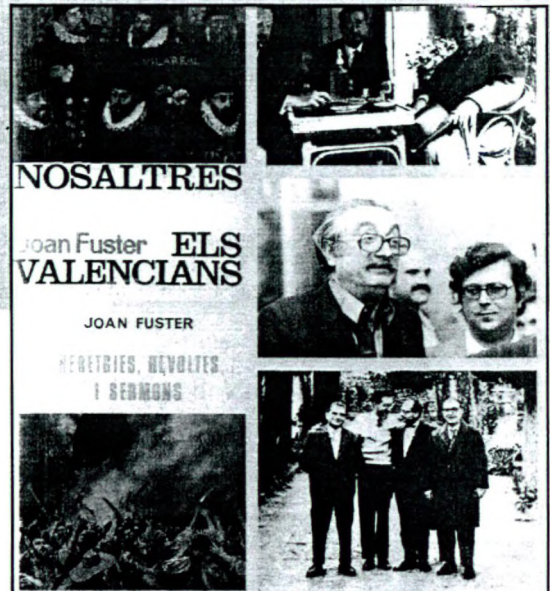

Aquest volum recull les intervencions corresponents a la IV Jornada Joan Fuster de la Universitat de València corresponent al novembre de 2006. Hi van participar Josep Fontana, Rosa Congost, Xavier Torres, Pau Viciano i Ferran Garcia-Oliver

Antoni Furió (ed.)
**Joan Fuster
 i els historiadors**

Fitxa bibliogràfica

Autor... Antoni Furió [ed.].

Títol ... Joan Fuster i els historiadors.

Editorial ... Universitat de València.

Any..... 2007

■ **Aquesta IV Jornada** es va centrar en un tema tan important en l'obra de Fuster com és la història. Important i discutible, o discutit, començant per l'abast que té el terme historiador en el nostre escriptor. Antoni Furió, editor de l'obra, planteja, ja d'entrada, en la seua introducció, una dificultat en aquest sentit. Diu: «Els filòlegs i els lingüistes no l'han considerat mai pròpiament com un dels seus. Tampoc els historiadors de la literatura.» Antoni Furió ho té ben clar, creu que sí, que «el seu lloc, amb càtedra o sense ella, estava entre els historiadors.» Tanmateix, no deixa de ser significatiu que els mateixos col·laboradors d'aquest llibre, en les seues intervencions, no deixen d'ocupar-se, encara que siga de passada, del «lloc» que té Fuster entre els historiadors. Josep Fontana («Record de Joan Fuster i de la València del final del franquisme») qualifica Fuster rotundament com a historiador «amb plena consciència del que dic». Rosa Congost («Pierre Vilar i Joan Fuster: reflexions sobre una complicitat») es refereix a aquesta qüestió que Pierre Vilar centra exactament quan afirma del seu amic: «És un home que m'interessa moltíssim. És un assagista extraordinari. I encara que no s'anomena historiador d'ofici, és un gran historiador. Té una gran agudesà històrica.» Pau Viciano («Els altres valencians: la mirada de Joan Fuster sobre el passat islàmic») entra en matèria al marge d'aquest punt. Dóna per suposat,

implícitament, que Fuster és un historiador, un escriptor que ha escrit llibres d'història. Xavier Torres («Joan Fuster i Joan Reglà: la historiografia del bandolerisme català del barroc») reprén el problema situant-lo en relació amb l'assaig. Ferran Garcia-Oliver («Don Américo, don Claudio i el Fuster impertinent») se'n fa càrrec, igualment, tot citant les opinions fusterianes –negatives– sobre els historiadors i la història: «En el sac de la "literatura" hi fique els filòsofs i els historiadors.» Aleshores sembla que no es vol, o no es considera historiador. Declaracions com aquestes, però, no el posen, segons Garcia-Oliver fora del camp de la història; diu que ell «no podia eludir la història, convençut que el passat llustava el present.» I encara: «La història fou una de les seues obsessions no confessades.» Naturalment, aquest problema no constitueix, cal advertir-ho, el tema de cada un dels col·laboradors. El lector ja se n'haurà adonat pels títols –citats abans– dels seus respectius estudis. Si m'he ocupat de l'interrogant en qüestió, és no solament perquè ells el contesten positivament, per un cantó o altre. També, però, perquè en l'anàlisi que fan de determinats papers fusterians d'investiga-

ció històrica, demostren que *el movimiento se demuestra andando*, que ell tenia una gran habilitat com a historiador. Només cal llegir aquestes intervencions per veure que en els seus meticulosos exàmens de les «excursions» de Fuster en el seu camp omplien rigorosament i originalment buits del nostre passat. Hi posen en relleu que la seua manera de pensar i practicar la història no es pot desqualificar amb el fàcil recurs d'alguns historiadors, que el consideren era un «assagista» i, per tant, un intrús que els incomodava. Pel que fa, en concret, als estudis que integren aquest volum, crec que serviria de ben poc tractar de resumir-los en quatre ratlles, ja que són aportacions riques d'informacions i de posicions de gran interès. El lector en traurà un bon profit. ■